

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M., s. r. o. - v likvidaci**, zast. JUDr. Jiřím Demutem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 14, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2006, č. j. 5 Ca 103/2005 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2005, č. j. FŘ-796/14/05. Tímto správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru na daň z převodu nemovitosti č. j. 340128/04/010961/3279, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 10 dne 3. 12. 2004 na částku 3 853 960 Kč. Svoji kasační stížnost opřel stěžovatel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný v odůvodnění shora uvedeného správního rozhodnutí poukázal na § 44 občanského zákoníku, podle kterého platí pro všechny smlouvy obecně, že smlouva je uzavřena, jakmile se účastníci dohodnou na jejím obsahu, smlouvou vzniká nabyvateli závazkový nárok požadovat převedení vlastnického práva. V případě úplatného převodu nemovitosti vznikne vlastnické právo k nemovitosti až vkladem do katastru nemovitostí,

okamžik vzniku, změny nebo zániku práva na základě smlouvy je určen dnem, kdy účastníci smlouvy podají návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, k tomuto datu se váží právní účinky vkladu práva. Konstatoval, že v posuzovaném případě nastaly účinky vkladu dne 2. 1. 2002, vklad práva byl zapsán 18. 3. 2002 a od smlouvy bylo odstoupeno 17. 4. 2002. Z toho vyplývá, že došlo k úplatnému převodu práva, protože k odstoupení od smlouvy došlo až po zápisu vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Věcně právní účinky kupní smlouvy tak nastaly. Proto nastala i skutečnost, která je předmětem daně z převodu nemovitostí, kdy podle § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, je předmětem daně rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitosti v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší (§ 48 občanského zákoníku). To znamená, že i žalobci vznikla povinnost k podání daňového přiznání podle § 21 tohoto zákona. Podané daňové přiznání neodráží stav ke dni podání, ale ke dni právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí, tedy ke dni úplatného převodu vlastnických práv. Žalovaný dále poukázal na ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb., které upravuje prominutí daně z převodu nemovitostí z důvodu odstoupení od smlouvy za podmínky, že k odstoupení od smlouvy a k podání žádosti dojde ve lhůtě dvou let od vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí, a uvedl, že odvolatel této zákonné možnosti nevyužil. Uzavřel, že podané daňové přiznání i napadený platební výměr nejsou nicotné a právně neúčinné.

S uvedeným právním názorem se ztotožnil i Městský soud v Praze, který shodně uvedl, že podle § 2 odst. 2 z. č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem práva uvedená v § 1 odst. 1 (tj. i vlastnické právo) vznikají, mění se nebo zanikají dnem vkladu do katastru, pokud občanský zákoník nebo jiný zákon nestanoví jinak. Podle odstavce třetího právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy návrh na vklad byl doručen katastrálnímu úřadu. V dané věci vklad vlastnického práva byl do katastru nemovitostí zapsán dne 18. 3. 2002, právní účinky vkladu nastaly dne 2. 1. 2002. Vklad práva byl tedy do katastru nemovitostí zapsán před doručením žalobcova zpětvzetí návrhu na povolení vkladu, které stěžovatel katastrálnímu úřadu doručil dne 18. 4. 2002 a v němž poukázal na dohodu uzavřenou s kupujícím o odstoupení od smlouvy. Protože vlastnické právo vzniká dnem vkladu do katastru nemovitostí, došlo v posuzovaném případě k úplatnému převodu vlastnického práva, tj. nastala skutečnost, která je předmětem daně z převodu nemovitostí; na věc tak dopadá § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. Dojde-li k úplatnému převodu nemovitosti, nastupuje povinnost poplatníka stanovená v § 21 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tj. povinnost podat přiznání k dani z převodu nemovitosti ve lhůtě 30 dnů od doručení smlouvy s doložkou o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí; z obsahu tohoto ustanovení nikterak nelze dovodit, že povinnost podat daňové přiznání nebyla dána, došlo-li k odstoupení od smlouvy, jak dovozuje stěžovatel.

II.

Stěžovatel napadá uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Soud se nevyrovnal s otázkou, zda vzniká povinnost podat daňové přiznání a odvést daň z převodu nemovitosti i v případě, že je odstoupeno od kupní smlouvy dříve, než tato kupní smlouva, opatřená doložkou o vkladu vlastnického práva, je doručena účastníkům smlouvy.

Stěžovatel uvedl, že 3. 12. 2001 uzavřel jako prodávající kupní smlouvu se společností R. a. s. jako kupujícím o prodeji nemovitostí za dohodnutou kupní cenu

2 200 000 amerických dolarů. Návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí byl podán 2. 1. 2002. Dne 17. 4. 2002 došlo však na základě vzájemné dohody k odstoupení od kupní smlouvy. Strany tuto skutečnost vyjádřily ve zpětvzetí návrhu na vklad vlastnického práva, které bylo katastrálnímu úřadu doručeno dne 18. 4. 2002. Stěžovatel poukazuje na § 48 občanského zákoníku, podle kterého byla při odstoupení kupní smlouva zrušena od samého počátku a byl obnoven původní stav. Odstoupení má podle stěžovatele konstitutivní charakter, tj. právní účinky odstoupení nastávají okamžikem této dohody. Dne 2. 5. 2002 byla žalobci doručena kupní smlouva se zápisem vkladu s tím, že vklad byl zapsán dne 18. 3. 2002. Stěžovatel, vycházející z reálného právního stavu, tj. ze skutečnosti, že nic nikomu neprodal, a z toho, že na doručenou kupní smlouvu bylo pohlíženo jako na zrušenou od samého počátku, nepodal na tento „prodej“ daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí. Dne 21. 5. 2004 však žalobci byla doručena výzva Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 5. 5. 2004 k podání daňového přiznání ve věci č. j. katastrálního úřadu V-81/2002. Stěžovatel daňové přiznání podal dne 11. 6. 2004 a poukázal na to, že od smlouvy bylo odstoupeno dříve, než vznikla povinnost podat daňové přiznání, které tak neodráží reálný právní stav a je proto právně neúčinné (nicotné). Současně požádal o zastavení daňového řízení z toho důvodu, že odpadl předmět řízení. Aniž se finanční úřad touto žádostí zabýval, po výzvě k odstranění vad podání ze dne 29. 11. 2004, č. j. 335707/04/010961/3279, na niž stěžovatel odpověděl dne 12. 12. 2004, předmětným platebním výměrem vyměřil daň z převodu nemovitosti.

Stěžovatel proto považuje za významné, že sice vznikl předmět daně podle § 9 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb., ovšem odstoupením dne 17. 4. 2002 tento předmět daně zanikl, a to od samého počátku, a to podle stěžovatele dříve než vznikla povinnost podat daňové přiznání podle § 21 zákona č. 357/1992 Sb. Podle stěžovatele nenastupuje povinnost podat daňové přiznání automaticky, dojde-li k úplatnému převodu nemovitosti, ale je stanovena podmínkami a lhůtami, stanovenými v § 21 tohoto zákona. Podmínkou je doručení smlouvy s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitosti a lhůtou je lhůta 30 dnů ode dne doručení. Stěžovatel zdůrazňuje, že se má na mysli doručení platné a účinné smlouvy, což v dané věci nebylo splněno.

Stěžovatel dále odmítá právní názor, že na posuzovanou věc dopadá § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. Za předpokladu, že dojde k odstoupení od smlouvy ještě před doručením vložené smlouvy, nenastal podle stěžovatele okamžik předvídaný ustanovením § 21 tohoto zákona, neboť doručená smlouva již neměla žádné v ní předvídané účinky - je zrušena od počátku a nemůže být tedy ani důvodem povinnosti podat daňové přiznání.

Závěrem stěžovatel uvádí, že výklad zákona uvedený ve zdůvodnění rozsudku soudem, který dovozuje povinnost podávat daňové přiznání na zaniklé právní tituly, jde nad rámec zákona a přisuzuje poplatníkovi povinnosti, které mu ze zákona nevyplývají. Takovýto závěr soudu je zcela v neprospěch poplatníka a je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

III.

Žalovaný setrval na svém stanovisku k věci; rozsudek Městského soudu v Praze měl za správný. Ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v případě úplatného převodu nemovitosti vznikne vlastnické právo k nemovitosti vkladem do katastru nemovitostí. Okamžik vzniku, změny nebo zániku práva na základě smlouvy je určen dnem, kdy účastníci podají návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, k tomuto datu se váží

právní účinky vkladu práva. V předmětné věci tedy nastaly účinky vkladu práva dne 2. 1. 2002, vklad práva byl zapsán 18. 3. 2002. Od smlouvy bylo odstoupeno 17. 4. 2002. Ze shora uvedeného podle žalovaného vyplývá, že došlo k úplatnému převodu vlastnického práva, protože k odstoupení od smlouvy došlo až po zápisu vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a nastaly tak věcně právní účinky kupní smlouvy. Proto nastala i skutečnost, která je předmětem daně z převodu nemovitostí, kdy dle podle § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitosti v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší (§ 48 občanského zákoníku). To znamená, že i žalobci vznikla povinnost k podání daňového přiznání dle § 21 zákona. Podané daňové přiznání neodráží stav ke dni podání, ale ke dni právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí, tedy ke dni úplatného převodu vlastnických práv.

Zároveň námitky směřující k posouzení aplikace ustanovení § 9 a § 21 zákona č. 357/1992 Sb. podle názoru žalovaného nekorespondují se zněním zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, kde se v § 9 odst. 2 upravuje, že předmětem daně z převodu nemovitostí jsou i případy, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy. V zákoně č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí není zakotven odlišný postup podle toho, v jaké fázi řízení před katastrálním úřadem k odstoupení od smlouvy došlo. Takováto úprava by zcela nepochybně vedla k nerovnosti poplatníků před zákonem. Na tuto obecnou úpravu v § 9 odst. 2 potom zákonitě navazuje i obecná úprava pro podání přiznání v § 21 zákona č. 357/1992 Sb. Námitka, že ani v pokynech k vyplnění přiznání k daní z převodu nemovitostí není uvedeno, jak pro tyto případy přiznání správně vyplnit, je podle žalovaného irrelevantní, když daň se vyměřuje podle zákona a ne podle obsahu pokynů k vyplnění přiznání a zákon obsahuje zcela jednoznačnou úpravu.

Stěžovatel sám uvádí, že obdržel od katastrálního úřadu smlouvu opatřenou razítkem o vkladu předmětné kupní smlouvy do katastru nemovitostí. Na základě této skutečnosti, v souladu se zásadou „každý má šetřit svá práva“, měl řešit, jaké má tato skutečnost daňové důsledky. Potom by pravděpodobně nezmeškal lhůtu pro podání žádosti o prominutí daně z důvodu odstoupení od smlouvy podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb.

Podle názoru stěžovatele by zdůvodnění rozsudku soudu týkající se dopadu § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. platilo pouze v případě, že k odstoupení od kupní smlouvy by došlo po jejím doručení účastníkům této smlouvy. Avšak za předpokladu, že dojde k odstoupení od smlouvy ještě před doručením vložené smlouvy, nenastal podle stěžovatele okamžik předvídaný ustanovením § 21 tohoto zákona, neboť doručená smlouva již nemá žádné v ní předvídané právní účinky - je zrušena od počátku a nemůže být tedy ani důvodem povinnosti podat daňové přiznání. Žalovaný s tímto názorem stěžovatele nesouhlasí, neboť podle jeho názoru byla předmětná kupní smlouva právně platnou smlouvou, pouze od ní účastníci v souladu se zákonem odstoupili a došlo ke zrušení smlouvy od počátku (ex tunc), ovšem i tento případ je předmětem daně z převodu nemovitostí podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., jak již bylo uvedeno výše.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku, řekl-li, že povinnost podat daňové přiznání se vztahuje i na posuzovaný případ, kdy došlo k odstoupení od kupní smlouvy dříve, než tato kupní smlouva, opatřená doložkou o vkladu vlastnického práva, byla doručena účastníkům smlouvy.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

V.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že dne 18. 3. 2002 byl proveden zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí, přičemž právní účinky vkladu nastaly dne 2. 1. 2002. Následně došlo dne 17. 4. 2002 k odstoupení od kupní smlouvy po vzájemné dohodě účastníků kupní smlouvy. Z těchto skutečností plyne, že zápisem vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě kupní smlouvy bylo převedeno vlastnické právo k nemovitosti z prodávajícího na kupujícího, došlo tedy k úplatnému převodu vlastnického práva.

Podle § 9 odst. 1 písm. a) věty první zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně z převodu nemovitostí *úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem*. Podle § 9 odst. 2 téhož zákona pak platí, že předmětem daně z převodu nemovitostí je rovněž *úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší*. Podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. *poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani dědické, dani darovací nebo k dani z převodu nemovitostí, a to do 30 dnů ode dne, v němž je smlouva s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí nebo rozhodnutí či jiná listina, kterými příslušný státní orgán potvrzuje nebo osvědčuje vlastnické vztahy k nemovitostem, doručena poplatníkovi daně darovací nebo daně z převodu nemovitostí*. Na tuto právní úpravu navazuje i ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb., které určuje, že finanční ředitelství promine na žádost daňového subjektu daň z převodu nemovitostí v případech odstoupení od smlouvy nebo vrácení daru pro vady, pokud k němu dojde ve lhůtě 2 let ode dne vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí a daňový subjekt ve lhůtě 2 let od této skutečnosti také požádá o prominutí daně.

Ohniskem sporu v posuzovaném případě je otázka, zda vzniká povinnost podat daňové přiznání i v případě, že je odstoupeno od kupní smlouvy dříve, než tato kupní smlouva, opatřená doložkou o vkladu vlastnického práva, byla doručena účastníkům smlouvy. Z výše uvedených ustanovení zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí jednoznačně vyplývá, že pokud došlo k právně perfektnímu převodu vlastnického práva k nemovitosti a následně bylo od kupní smlouvy odstoupeno, tak žalobci nutně vznikla daňová povinnost, z čehož plyne i povinnost podat daňové přiznání ve stanovené lhůtě. Nelze souhlasit s právním názorem stěžovatele, že pokud dojde k odstoupení od kupní smlouvy ještě před doručením vložené smlouvy, nenastal okamžik předvídaný ustanovením § 21 zákona č. 357/1992 Sb., neboť doručená smlouva již nemá žádné v ní předvídané účinky, je totiž zrušena od počátku a nemůže být tedy ani důvodem povinnosti podat daňové přiznání.

Povinnost podat daňové přiznání je odvozena od skutečnosti, zda existuje předmět daně, v daném případě od toho, zda došlo k převodu vlastnického práva. Daňová povinnost by nevznikla pouze v případě, že by tento převod byl absolutně, tj. od počátku a s účinky *erga omnes*, neplatný, takže by nevedl vůbec k převodu vlastnického práva z původního na nového vlastníka, a tudíž by zde ani nebyl předmět zdanění. Na posuzovanou věc přímo dopadá § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., který stanoví, že předmětem daně z převodu nemovitostí je rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší. Nelze proto uvažovat, že by zde neexistoval předmět zdanění, a tudíž ani o tom, že nevznikla povinnost podat daňové přiznání. Okamžik předvídaný v § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. pouze určuje, do kdy má poplatník povinnost daňové přiznání podat. I toto ustanovení je však nutné vykládat v souvislosti s § 9 odst. 2 tohoto zákona. Lhůtu 30 dnů je proto nutné počítat ode dne, v němž je poplatníkovi doručena předmětná smlouva s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí, i tehdy pokud od ní účastníci následně odstoupili, a proto v době doručení již nemá účinek v podobě změny osoby vlastníka nemovitosti. Podání daňového přiznání totiž neodráží stav ke dni podání, ale ke dni právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí, tedy ke dni úplatného převodu vlastnických práv.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 8. 2006, č. j. 2 Afs 151/2005 - 59 (www.nssoud.cz) judikoval, že úmyslem zákonodárce, vyjádřeným zcela jednoznačně i v ustanovení § 9 odst. 2 zák. č. 357/1992 Sb., bylo podrobit dani jakýkoli úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší, bez ohledu na to, zda ke dni vyměření daně ještě zdaňovaný převod má účinek v podobě změny osoby vlastníka nemovitosti, anebo nikoli. Tvrdost této právní úpravy zákonodárce zmírňuje pouze ve velmi omezené míře, a sice (od roku 1998) stanovením právního nároku na prominutí takto vyměřené daně, ovšem za velmi striktně formulovaných podmínek § 25 odst. 3 zák. č. 357/1992 Sb. **...Skutečností rozhodnou pro stanovení daňové povinnosti, tj. rozhodnou pro vyměření daně z převodu nemovitostí, není, zda bylo od původně platné a účinné a k věcněprávním účinkům vedoucí převodní smlouvy, týkající se předmětné nemovitosti, odstoupeno a příp. kdy se tak stalo a s jakými účinky, nýbrž pouze, zda k převodu původně došlo.**

V posuzovaném případě je trefná argumentace žalovaného, že stěžovatel nedostatečně střežil svá práva. Ve shodě se žalovaným má Nejvyšší správní soud za to, že pokud stěžovatel obdržel od katastrálního úřadu smlouvu opatřenou razítkem o vkladu předmětné kupní smlouvy do katastru nemovitostí, měl především řešit, jaké má tato skutečnost daňové důsledky. Potom by pravděpodobně nezmeškal lhůtu pro podání žádosti o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb.

Námítka stěžovatele, že výklad zákona uvedený ve zdůvodnění rozsudku soudem, který dovozuje povinnost podávat daňové přiznání na zaniklé právní tituly, jde nad rámec zákona a přisuzuje poplatníku povinnosti, které mu ze zákona nevyplývají, není důvodná. Zákon totiž přímo stanoví v § 9 odst. 2 že předmětem daně z převodu nemovitostí je rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a smlouva se tímto od počátku ruší. Jak již Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, *jakkoli lze mít pochyby o racionalitě, vhodnosti a možná i přiměřenosti takovéto úpravy, ústavně konformním výkladem lze korigovat pouze některé zcela očividně absurdní důsledky této právní úpravy.... Ustanovení § 25 odst. 3 zák. č. 357/1992 Sb. ve spojení s § 9 odst. 2 téhož zákona ovšem jsou ve své dikci natolik jednoznačná, že nedávají prostor pro výklad vedoucí k závěru, že dani z převodu nemovitostí není podroben takový*

převod nemovitosti, který ke dni vyměření daně již nebyl účinný, neboť – třebaže po jistou dobu účinný byl – následně odpadl v důsledku platného odstoupení od převodní smlouvy jednou ze smluvních stran. V daném případě proto měl stěžovatel využít možnosti podat žádost o prominutí daně, která zmírňuje tvrdost této právní úpravy a zohledňuje skutečnost, že úplatný převod nemovitosti ve svých důsledcích nepřinesl smluvním stranám užitek spočívající v uspokojení zájmu nabyvatele na získání nemovitosti do svého vlastnictví, jakož i opačného zájmu převodce na prodeji nemovitosti za sjednanou kupní cenu.

VI.

Městský soud v Praze tedy nepochybil, pokud v souladu s právními předpisy dospěl k závěru, že dojde-li k úplatnému převodu nemovitosti, nastupuje povinnost stanovená v § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., tj. povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu z nemovitosti ve lhůtě 30 dnů od doručení smlouvy s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí. Na tom nic nemění skutečnost, že v posuzovaném případě následně došlo k odstoupení od kupní smlouvy dříve, než tato kupní smlouva, opatřená doložkou o vkladu vlastnického práva, byla doručena účastníkům smlouvy. Pro stanovení daňové povinnosti je totiž rozhodné pouze to, zda došlo k převodu nemovitosti. Odstoupení od smlouvy a jeho účinky, jakož i další skutečnosti jsou rozhodné toliko pro posouzení nároku na prominutí daně podle § 25 odst. 3 písm. a) téhož zákona, což je právní institut, který nelze s vyměření daně směřovat (viz výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2006, č. j. 2 Afs 151/2005 - 59, publikovaném na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu